

воту, трѣбвало прѣзъ голѣмъ купъ камъне да мине, които имали изгледъ на човѣци. Тогава той чулъ единъ гласъ, който казалъ: „Добро утро, млади човѣче. какво диришъ тукъ?“ Той се огледалъ на около и видѣлъ говорящата птица на звучащото дърво. „Тебе диря, отговорилъ градинарътъ, звучащото дърво и златната вода.“ Птицата казала: „Счупи единъ клонъ и ме сними съ кошничката отъ дървото; послѣ иди до оная скала, дѣто се намира единъ ключъ, съ който ще отключишъ вратата на скалата. Съсжда, който ще намѣришъ тамъ, ти ще почерпишъ златна вода. Когато излизашъ, да не смѣешъ да се оглеждашъ, но трѣбва на право да вървишъ.“ Градинарътъ дошълъ, но като излѣзалъ изъ скалата, тръгнали слѣдъ него човѣкоподобнитъ камъни и викали: „Братко, земи ме съ себе си!“ Когато чулъ шума, огледалъ се и на мѣстото още се прѣобърналъ на камъкъ.

II.

Втория братъ го чакалъ съ скръбно сърдце и когато той не се завърналъ, тръгналъ да го дири. Той дошълъ сѣщо при отшелника, когото питалъ, да ли не знае дѣ се намира звучащото дърво и дали негова братъ не е тамъ. Отшелника му посочилъ пѣтя и му казалъ сѣщото, каквото бѣше казалъ на неговия братъ. Слѣдъ три дена чулъ звучащото дърво и дошълъ при камънитъ. Когато видѣлъ камънитъ, помислилъ че това сѣ хора и се уплашилъ. Птицата му пожелала добро утро и го питала какво дири. „Тебе диря, казалъ той, звучащото дърво и златната вода.“ Той трѣбвало сѣщото да направи като своя братъ. Когато излизалъ изъ скалата, по-